

[Lykketoft]

Skatteministeren var inde på – det var ordførerne for regeringspartierne, i hvert fald de fleste af dem, også – at denne tillægsskattepligtige indkomst ville føre til meget udviklede og uforståelige resultater. Nu vil jeg for det første sige, at det fuldt ud er muligt med den skematiske opdeling, socialdemokratiet foreslår, at uddrage den tillægsskattepligtige indkomst af den almindelige opgørelse af den skattepligtige indkomst. Der skal altså ikke laves to; det er komponenter fra den opgørelse, man allerede har, man skal bruge til at finde den tillægsskattepligtige indkomst.

Men det, der er det centrale spørgsmål, som Thorkil Kristensen-udvalget så indgående beskæftigede sig med, er, om det er rimeligt at tage det faktiske kapitalafkast ud af progressionen. Det mente Thorkil Kristensen-udvalget, og det mener socialdemokratiet, fordi den væsentligste del af den operation er, at man fjerner renteutgifterne fra progressionen, man lader rentefradragene være lige meget værd for alle. Dermed fjerner man den ejendommelige konsekvens af det nuværende skattesystem, at de mennesker, der har en så høj indkomst, at de har evnen til at spare op, giver man en præmie ikke for at spare op, men for at stifte gæld. Jeg har aldrig forstået, at gode borgerlige politikere bliver ved med fra denne talerstol og ude i forsamlingshusene at forsvare den konsekvens af skattesystemet. Jeg har aldrig forstået det, for det er jo åbenbart for enhver, som beskæftiger sig med, hvordan man sanerer dette lands problemer, hvordan man løser balanceproblemerne, at et samfund, som har gældsætningsproblemet som et af de største, ikke fører sig frem ad den lige vej til dette problems løsning ved at have et skattesystem, der præmierer gældsstiftelse hos dem, der har evnen til at spare op. Det er det problem, vi har bedt regeringspartierne om at forholde sig til, og det er præcis det problem, regeringspartierne og skatteministeren som repræsentant for dem, jeg havde nær sagt som sædvanlig ikke forholder sig til. Man taler om, at det bliver vanskeligt for folk i eget hus, de bliver ramt, og det bliver også vanskeligt for de erhvervsdrivende osv. Vi ønsker ikke at gøre det vanskeligt for nogen, vi ønsker et skattesystem, der er mere rimeligt, og som er mere rationelt i forhold til også de samfundsøkonomiske hensyn. Vi vil gerne

diskutere alle mulige overgangsordninger og tilpasningsordninger og sørge for, at mennesker, selv om de har en meget høj indkomst – og det skal de jo have for at blive ramt af denne omlægning – hvis de har eget hus, får en tilpasning, får mulighed for at nedbringe deres gæld i passende takt og dermed ikke bliver ramt uforholdsmæssigt, ikke får væltet deres budget. Det er vi fuldt ud villige til at diskutere, det er slet ikke det, der er problemet. Problemet er, hvordan et varigt fungerbart indkomstskattesystem skal se ud.

Det er heller ikke noget reelt problem, at de erhvervsdrivende bliver ramt, hvis vi kan sørge for, at de virksomheder, som i dag ikke kan bruge selskabsformen – og det vil i praksis sige først og fremmest landbruget – på anden måde kan få selskabsformens fordele eller i en eller anden tillempet form blive selskaber. Dette vil jeg bede om at man dykker noget dybere ned i og dermed erkender, at de problemer eksisterer ikke i praksis, hvis man kan løse den ene sag, der hedder enten en virksomhedsskatteordning for landbruget eller en form for koncessioneret selskabsdannelse for landbruget. Jeg er i hvert fald villig til at diskutere begge varianter, det er ikke dér, vanskelighederne kommer til at ligge.

Og i og med, at man tager den formel på det, som her er lagt op med opdelingen i arbejdsindkomst og kapitalindkomst efter et fast skema, og har selskabsformen at vælge sig ind på skattemæssigt, kommer man ud over, både at nogle, der skal starte en ny virksomhed, bliver ramt, sådan som skatteministeren var bange for, og at skattemyndighederne skal sidde i det konkrete tilfælde og tage stilling til, om der er tale om en erhvervsmæssig eller en privat gæld.

Så har både skatteministeren og flere af ordførerne været inde på, at det er fuldstændig urimeligt i forhold til dem, som har et faktisk meget lavt kapitalafkast, under 5 pct., at man her erstatter det faktiske kapitalafkast med et formuetillæg. Her vil jeg godt gøre opmærksom på – og det burde være hr. Bernhard Baunsgaard bekendt – at det problem kan man løse på en meget simpel måde. Jeg ved ikke, om det er den allermest ophøjede retfærdighed, der så kommer ud af det, men det problem, man er så bekymret over ved hele konstruktionen med formuetillægget, kan løses ved, at man bevarer den nuværende skattelovs bestemmelser, beregnet